

ρητον τοῦ τηλελύτου. Διέλυσα τὴν συσκευὴν καὶ κατέστρεψα τὴν ἐναπομείνουσαν προμήθειαν τῆς τηλελυτικῆς ὕλης. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγένετο ἡ κατὰ τοῦ Ὀλιβερ καταγγελία καὶ σύλληψις. Ὁ ταγματάρχης Λύγκς διάκειται (ἐνεκα λόγων, ὧν τὴν ἀνακοίνωσιν θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε ἢ ἀποσιωπήσω) πρὸς τε τὴν οἰκογένειάν μου καὶ μάλιστα πρὸς ἐμὲ ἐχθρικῶς, συχνὰ δὲ ἐκακοποίησε τὸν Ὀλιβερ. Τούναντίον δ' ἐγὼ ὀφείλω τῷ πιστῷ τούτῳ ὑπρέτῃ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην, καθ' ὅσον οὗτος ἔσωσε τὴν ζωὴν μου (καὶ οὐχὶ τοῦ πατρός μου, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐφημερίς) πρὸ ὅκτῳ περίπου ἐτῶν διακινδυνεύσας τὴν ἰδικήν του, ὅτε ἀνετράπην μετὰ τῆς λέμβου ἐπὶ τοῦ Ἰλλινόα. Εἶχον τύψεις συνειδότος. Κατήγγειλα λοιπὸν ἑμαυτήν, διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἰκανοποιήσω χρηματικῶς τοὺς ζημιωθέντας. Ὁ δικαστὴς ὅμως δὲν θέλει νὰ παράσχη ἄνευ ἀποδείξεων πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου. Ὁ συνήγορός μου μὲ προτρέπει ἐπιμόμως νὰ καταθέσω τὰ τῆς ἀνακαλύψεως πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος. Ἄνευ τούτου πᾶν δικαστήριον θὰ ἐκήρυττε τὰς καταθέσεις μου μυθοπλαστίας.

Οὕτω λοιπὸν εὐρίσκομαι πρὸ τοῦ διλήμματος: *Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ εἰς ἀθῶος ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς σιωπῆς μου, ἢ πρέπει νὰ ἀθετήσω τὴν πρὸς τοὺς θνήσκοντας γονεῖς μου δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν;* Καὶ ἂν θ' ἀπεφάσιζον τὸ τελευταῖον, δὲν ὄφειλον ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν ὑπὸ ὄρους, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐπισύρῳ ἐπὶ τῆς γερμανικῆς πατρίδος μου τὸν μέγιστον κίνδυνον; Ἐὰν ὅμως σιωπήσω, δὲν ἀποστερῶ τὴν ἐπιστήμην προόδου, ἧτις πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πολιτισμοῦ δὲν πρέπει ν' ἀποκρυβῇ; Ἐν ἐνὶ λόγῳ αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν περιπεπλεγμένην ἐντὸς δικτύου προβλημάτων, ἐξ οὗ ἀγνώστω πῶς νὰ ἐλευθερωθῶ. Εἶμαι μόνῃ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐναυθα οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ συμβουλεύσῃ, διότι οὐδεὶς ἔννοεῖ τί συμβαίνει ἐν ἐμοί. Οὐδεὶς ἔννοεῖ ὅτι τὰ ἑκατομύρια, ἅτινα θὰ ἠδυνάμην νὰ κερδίσω μοὶ εἶνε ἀδιάφορα, διότι κέκτημαι πλείοτερα τῶν ὧν ἔχω ἀνάγκην. Οὐδεὶς γινώσκει ὅτι ἡ τύχη ἐνός γέροντος Μαύρου εἶνε δι' ἐμὲ ζήτημα συνειδήσεως, οὐδεὶς γινώσκει. . .

Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα. Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο πολῦτιμος ἢ γνώμη τῶν Γερμανῶν, ὧν τὰ αἰσθήματα συνταυτίζονται πρὸς τὰ ἐμὰ, περὶ τοῦ πρακτέου ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει, καὶ ἡ κρίσις αὐτῶν περὶ τῆς ἀποφάσεώς μου. Τούτου ἕνεκα ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, ἀξιότιμος διεύθυνσις. Τὸ ὑμέτερον φύλλον μοὶ εἶνε ἀπὸ ἐτῶν προσφιλεῖς ἀγγελιαφόρος ἐκ τῆς μητρικῆς γῆς, καὶ στεροῦμαι ἐτέρων γνωρίμων πρὸς οὓς θὰ ἠδυνάμην νὰ ἔχω μερίζονα ἐμπιστοσύνην. Ὑποστηρίζατε λοιπὸν διὰ τῆς συμβουλῆς σας τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀφωσιωμένην

(P*)

ΑΛΙΚΗ ΒΑΡΝΟΤ.

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Αἱ πολυθρύλητοι βασιλικαὶ ἑορταὶ παρήλθον· Ὡς ἐὰν ὁ οὐρανὸς αὐτὰς μόνον ἐπερίμενεν, ὁ βορρᾶς ἤδη ἔπνευσε παγετώδης, τὰ λευκώφαια νέφη συσσωρεύονται κατ' ὄγκους βαρεῖς ἐπὶ τοῦ θόλου καὶ ὑπὸ τὴν παντοδύναμον κυριαρχίαν του μᾶς ὑπέταξε τὸ πρῶτον ψῦχος. Καθήμεθα ἐντὸς τοῦ βίγῃλοῦ γραφείου ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς λυχνίας, ἀντανακλωμένης εἰς τὸ βάθος τῶν κεκλεισμένων ὑαλωμάτων, τὴν ἰδίαν ὄραν καθ' ἣν πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐκαθήμεθα τὸσον εὐαρέστως εἰς τὸ ὑπαίθρον—ὅποια ἀπότομος μεταβολὴ φέτος! — καὶ ἐνῶ ἔξω τρίζουν καὶ παταγοῦσι τὰ παθανυρόφυλλα, τὰ ποτινιάξαντα τοὺς δεσμούς των καὶ συρίζει διὰ τῶν σχισμάδων ὁ ἄνεμος, ἀντιπαρέρχονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὄλαι αἱ φαιδραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰκόνες τῶν ἀργυρῶν γάμων, αἱ τέρψασαι τελευταίως τοὺς φιλοθεάμονας ἀθηναίους ἀστούς.

Ἡ ὁδὸς Ἐρμού ἠλιολαμπῆς, σημαιοστόλιτος, μυρμηκίωσα κατὰ τὰ πεζοδρόμια καὶ τοὺς ἐξώστας· αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀντανακλώμεναι εἰς τοὺς μεταλλικὸς κόσμους τοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ καὶ τῶν διερχομένων βαθμοφόρων· ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐξαστράπτουσα, ἐπιβλητικὴ ἔφιππος καὶ ξιφῆρης ὁ Διαδόχος μεθ' ὑπερηφανείας φέρων τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ γενικὸν πρόσταγμα· αἱ πάντοτε ἄξιοπερίεργοι διὰ τοὺς κοινούς θνητοὺς ὄψεις τῶν ἡγεμόνων καὶ ἡγεμονιδῶν, μετὰ τοῦ λαμπροῦ των ἐπιτελείου· ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς κίνησις τοῦ ἑορτασίου πλήθους· ἡ φωταγώγησις, τρέμουσα ὑπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἑσπερινοῦ ἀνέμου, τοῦ ἀνεγείροντος νέφη κονιορτοῦ· τὰ πολύχρωμα καὶ ὄνειρώδη σχήματα τῶν πυροτεχνημάτων· αἱ κυανόλευκοι στολαὶ τῶν ζακυνθίων φιλαρμονικῶν, τῶν ἐλθόντων ἐκ τῆς μυροδόλου των νήσου ἵνα διαχύσωσι κύματα ἀρμονίας φιλεόρου· αἱ μαρκαὶ φωτοπεριχυμέναι νύκτες τοῦ πειρικοῦ λιμένος, μετ' ἡν μεγάλην τιμητικὴν συνάθροισιν τῶν ξένων σκαφῶν· ὁ πύρινος ποταμὸς τῆς προχθεσινῆς λαμπαδηφορίας—ὄλαι αἱ μικραὶ καὶ αἱ μεγάλαι ἐντυπώσεις τῶν ἑορτῶν στροβιλίζονται ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην, ἐπαφίνουσαι τὴν ἀξ ἀποστάσεως συναίσθημά τι ἀσυγκρίτως γλυκύτερον καὶ ἡρεμώτερον τοῦ ἐκ τῆς ἀμέσου αὐτῶν ἐνοράσεως. Διότι ἄς μὴ τὸ λησμονώμεν. Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ἐνστώς· εἶνε ἡ παλμώδης ἀναμονὴ τοῦ μέλλοντος μᾶλλον καὶ ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος. . .

Ἀργυροὶ γάμοι τῶν Βασιλέων! Ὅποια στιγμή ἱερὰς συγκινήσεως, ὅποια σκέψεις καὶ ἀναμνήσεις, ὅποσον εὐραία βλέψις πρὸς τὰ ὀπίσω! Εἰκοσιπέντε ἔτη βίου συζυγικοῦ, εἰκοσιπέντε ἔτη βίου ἐθνικοῦ· καὶ μόνῃ ἡ ἀπλή μνεῖα τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς Οἰκογενείας, τῶν στενῶς συνδεδεμένων πρὸς τὰς τύχας τοῦ ἔθνους, θάπτεται λοξοδρομίαν μεγάλην, ξένην καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ πρὸς τοῦ γράφοντος τὴν εἰδικότητα. Ὡς πρὸς τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια ἡ Ἐστία ἐξέδωκεν ἐγκαίρως ὀλοκληρὸν τεῦχος πανηγυρικόν. Σήμερον δὲν μένει παρὰ νὰ ἐπισκοπήσωμεν τὴν ἑορτὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐτετέλεθη, καὶ νὰ ἴδωμεν τί ἄλλο ἔλειπεν, ἐκτὸς τῆς περισσῆς μεγαλοπρε-

πείας καὶ τῆς πομπῆς, ὡς ἐκ τοῦ πένθους — τῆς πληγῆς τῆς ὁποίας πολὺ ἀφίσταται ἔτι ἡ ἐπούλωσις, κατὰ τὴν βασιλικὴν διαθεβαίωσιν.

★

Τῷ ὄντι ὁ θάνατος τῆς Ἀλεξάνδρου δὲν παρημποδισε διόλου τὸν φαιδρὸν χαρακτήρα τῆς ἑορτῆς. Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔγραφε πρὸς τὸν Δήμαρχον τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἐπιστολήν, ὀλίγοιτοι ἴσως θὰ εἶχον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀργυρῶν γάμων. Αὐτοὶ οἱ σεπτοὶ Τῆς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι πρὸ ἔτους ἀκόμη ἠκολούθουν μελανεῖμονες καὶ ὀδυρόμενοι τὴν κηδεῖαν τῆς, μετέβαινον σήμερον λευκοὶ καὶ ἀκτινοβολοῦντες, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, νὰ ψάλωσι Δοξολογίαν. Τοιαῦται αἱ λύπαι καὶ τὰ πένθη τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἰσχυρῶν! Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ το παρατηρήσωμεν, δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἰσδύουσι εἰς τὴν καρδίαν, ὡς ὁ θάνατος τοῦ πτωχοῦ, ὁ ἐπιφανιόμενος ἐν ὄλῃ τοῦ τῆ εἰδεχθεῖ γυμνότητι καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τὸ πένθος τῶν ἐπιζώντων εἶνε πολλάκις ἰσόδιον. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἰσχὺς, ἡ τύρβη, ἡ λάμπις, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ συμμετοχὴ παρηγοροῦσι τοὺς βασιλεῖς ταχέως διὰ τὰ δυστυχήματα, ἡ λύπη τῶν ὁποίων εἶνε ὑποβεβλημένη εἰς αὐστηρὰν καὶ ἀπαράβατον ἀλλὰ ψυχρὰν ἐθιμοτυπίαν.

Ὅτι λοιπὸν ἔλειπεν ἐκ τῆς ἑορτῆς δὲν ἦτο ἡ φαιδρὰ ὄψις. Ὅσα τυπικὰ ἀπηριθμήσαμεν ὀλίγον ἀνωτέρω, βεβαίως πᾶν ἄλλο ἦσαν ἡ πένθιμα. Ὁ λαὸς ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τρέξῃ, νὰ χαρῆ, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ πανηγυρίσῃ, νὰ ἐνθουσιασθῇ, — νὰ ζήσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν Βασιλέων του, ἡμέραν ζωῆς ἀγνῆς, ἀφιλοκερδοῦς, ἰκανῆς νὰ ἐξαγνίσῃ ὀλοκλήρου ἔτους τὴν ἀθλιότητά. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν; Ἀλλὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὑπῆρχε λαϊκὴ συμμετοχὴ εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῶν ἀργυρῶν γάμων; Εἶδε κανεὶς ἐν κίνημα αὐθόρμητον ἐνθουσιασμοῦ, ἤκουσε μίαν ζητωκραυγὴν ἐκ μυθίων ἀναδιδομένην, συνέλαβεν ἐν δάκρῳ συγκινήσεως, ἤσθάνθη ἕνα παλμὸν χαρᾶς; Τὸν Εὐρωπαϊὸν γαιονδὸς ὡς τὸ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τῶν γάμων τῶν λαοφιλήτων του βασιλέων, θὰ συνήρπαζε καὶ θὰ συνεκλόνηε, ἐν ᾧ τὸν Ἑλληνα ἀφίνει ψυχρὸν καὶ ἀσυγκίνητον. Ὅποια παγετώδης στωϊκότης, ὁπόσον ἀδιάφορος στάσις εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸ συναθροισθὲν ἐξ ἀγόνου περιεργίας, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν παρέλασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς! Θὰ ἔλεγέ τις παρατηρῶν τὸ φαινόμενον, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑφήλιον λαὸς ὃχι πλέον δημοκρατικώτερος, ἀλλ' ἀναρχικώτερος, μισῶν περισσότερον τοὺς βασιλεῖς του, εἰς τὴν μεγάλῃν χαρὰν τῶν ὁποίων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην αὐτὸς φανερώνει συγκίνησιν.

Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλου βασιλεὺς δυνάμενος νὰ καυχᾶται δικαιότερον ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ του. Δὲν ὑπάρχει βασιλεὺς μᾶλλον ἀνύποπτος, μᾶλλον ἡσυχος καὶ μᾶλλον κατὰ βάλθος ἀγαπητός. Τὸ γεγονός πιστοποιοῦσι καὶ οἱ ἐπιπολαίως ὅπως καὶ οἱ βαθύτερον μελετῶντες τὰς σχέσεις ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἐν Ἑλλάδι καὶ παραδεχόμενοι ὅτι ἐξ ὅλων ἡ ξανθὴ καὶ εὐφυῆς φυσιογνωμία τοῦ Βασιλέως εἶνε ἡ συγκεντροῦσα σήμερον τὰς περισσότεράς καὶ ἀγνο-

τέρας συμπαθείας. Ἀλλ' ἂν ἐξαίρεσης τὴν πολιτικὴν, δὲν θὰ εὕρης πουθενὰ ἄλλου θερμοῦν καὶ ἐνθουσιασμένον καὶ ζωηρὸν καὶ ζῶντα καὶ κινούμενον τὸν νεώτερον Ἑλληνα. Τίποτε δὲν ἐκδηλοῖ, διὰ τίποτε δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον μὴ ἔχον στενὴν σχέσιν μὲ τὸ ἄμεσον αὐτοῦ συμφέρον. Νὰ διορισθῇ, νὰ φάγῃ, νὰ οἰκονομηθῇ, ἴδου τὸ ὄνειρόν του, ἡ μανία του, τὸ μοναδικὸν ἐλατήριον κραυγῶν ἐνθουσιωδῶν καὶ ἐνεργείας πυρετώδους καὶ ριψοκινδύνου. Πέραν αὐτοῦ δὲν βλέπει. Τὸ ἔμμεσον ἀλλ' ἰσχυρότερον συμφέρον δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς χυδρᾶς ἐκ φύσεως ἢ ἠμβλυμένας πλέον αἰσθήσεις σου. Ἐπειδὴ διὰ νὰ διορισθῇ ἢ διὰ νὰ κάμῃ, ὅπως λέγει, τὴν δουλειάν του, δὲν θὰ προστρέξῃ βεβαίως εἰς τὸν Βασιλέα του, ὀλίγον ἐννοεῖ τί σημαίνει δι' αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ νομίζει ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον ἴσως τοῦ βουλευτοῦ του, εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ ὁποίου εἶνε ἰκανὸς νὰ κλαύσῃ κατ' ἔτος ἐκ χαρᾶς. Τὸν βασιλέα του τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ πρὸς τὸν βουλευτὴν του ὀφείλει νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του.

Τὸ φαινόμενον δὲν εἶνε μόνον ζήτημα χαρακῆρος· εἶνε καὶ ἀποτέλεσμα στοιχειώδους ἐλλείψεως πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνατροφῆς. Ὁ λαὸς μας εὐρίσκεται ἀκόμη ἐν τῇ ἐσχάτῃ, ἐν τῇ ταπεινοτάτῃ ἀμαθείᾳ. Ἐνομίσαμεν ὅτι τὸ νὰ γελᾷ, ὅπως γελᾷ σήμερον, μὲ τὴν μεγάλῃν ἰδέαν ἐπὶ παραδείγματι ὡς καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν ἐκτὸς τοῦ ὑλικοῦ καθημερινοῦ βίου, ἦτο ἀποτέλεσμα προόδου, εἰσόδου εἰς περίοδον θετικὴν, ἐρῶνῃς, σφαιροσύνης καὶ ἐργασίας, — καὶ ὅμως εἶνε σύμπτωμα ὀπισθοδρομήσεως. Καὶ τότε μόνον θὰ παραδεχθῶ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἴδω ὅτι ψυχρότερον μὲν διεξάγονται αἱ ἐκλογαί, θερμότερον δὲ πανηγυρίζονται αἱ βασιλικαὶ ἑορταί.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἀποκάλυψις.

Οὔτε ὁ Λανέκ οὔτε ἡ Ἰναρίμη ἐνόησαν ἐὰν ἐπέρασαν στιγμὰὶ ὀλίγαι ἢ ὦραι ὀλόκληροι μέγρις ὅτου ὁ Κορ Τελάχας καὶ ἡ ἀδελφή του ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ πολὺσαρκος θεῖα ἐστήλωσε τὸ ζωηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λανέκ καὶ ἐνευσεν ἔπειτα ἐπιδοκιμαστικῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς. Ἐνόησε διὰ μιᾶς ποῦ εὐρίσκονται τὰ πράγματα, ἴσως δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς πρώτης ἐντυπώσεώς τῆς καὶ τὸ ἐρύθημα τὸ ὁποῖον ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρεῖας τοῦ Λανέκ ἐνῶ ὑφίστατο τὴν ἐπιθεώρησίν τῆς.

— Λοιπόν, παιδιὰ μου, εἶπεν ὁ Τελάχας τρίβων τὰς χεῖρας.

Ἡ τοιαύτη ἐκδήλωσις εὐχαριστήσεως δὲν ἤρμοζεν ἴσως πολὺ εἰς ἄνθρωπον τόσον ἀρχαιο-